

Вони були першими

Бистричанин В. С. ТКАЧУК – один з тих, хто в перші дні після вибуху атомного реактора на Чорнобильській АЕС брав участь у ліквідації наслідків цієї планетарної катастрофи, тобто перебував у 30-ти кілометровій зоні.

Як розповідає Віктор Станіславович, 1 травня 1986 року його разом з водіями Бистрицького мехзаводу Віктором Очеретяним, Федором Марчуком, Віктором Бабіним, Віктором Сосновчиком, Валентином Онуфрійчуком, Іваном Стахнюком, Володимиром Власюком, Миколою Кирушком, Іваном Моцьором, Іваном Марчуком та Іваном Ткачуком через райвійськкомат залучили до ліквідаційних робіт поблизу аварійної АЕС. На закріплених вантажних автомобілях вони у складі спецколони прибули у село Новошиневиці, що приблизно за 2-3 кілометри від палаючого реактора.

— Коли ми заправляли свої автомобілі, то до нас підійшов чоловік старшого віку, який вивозив на «Москвичу» свою сім'ю з тридцятикілометрової зони, — ділиться спогадами ліквідатор чорнобильець. — І він з тривогою та співчуттям у голосі промовив до нас: «Куди ви, діти, їдете?!» А ми й справді не знали, яка робота чекає нас, адже не володіли ситуацією, що створилася на ЧАЕС. Лише бачили, як десятки автоавтобусів і обладнаних вантажних автомашин вивозили подалі від місця трагедії жителів навколишніх міст і

сіл. Безперервно в бік атомки мчали, завиваючи сиренами, пожежні. А ще ми з острахом спостерігали, як вертольоти безперервно скидали у вогняне жерло реактора мішки з піском і свинцем, щоб загасити цю смертельно небезпечну пожежу.

Далі дорога В. С. Ткачука і його колег пролягла у місцевий колгосп. На тамтешній фермі вони побачили вражаючу картину. Ще здалеку було чути відчайдушне ревіння сотень корів, яких вже кілька днів ніхто не годував і не напував. Адже людей із села евакуювали. Тож водії в темпі почали завантажувати худобу на свої спеціально обладнані автомобілі. Через відсутність трапів, до авто приставили зняті на фермі двері і так з горем пополам заганяли переляканих корів на транспортні засоби.

Потім завантажені автомашини посеред ночі попрямували у Бородянський район, що на Київщині. Там в одному господарстві вивантажили своїх рогатих пасажирів у величезну кошару розміром приблизно два на два кілометри. Боляче було бачити, як змучені тривалими переїздами голодні корови нерідко важко травмувалися,

спускаючись примітивними трапами на землю.

— За чотири доби перебування у дорозі та чорнобильській зоні ми, водії, відчули велике фізичне і психологічне навантаження, адже практично не відпочивали, — продовжує розповідь Віктор Станіславович. — Відчувалась втома не тільки від напруженої праці, але на настрої ще й негативно впливало те, що діялось довкола. Гнітюче враження справляли безлюдні села, потоки транспорту з евакуйованими людьми, звуки сирен міліцейських і пожежних автомашин.

Тож як спокійно і затишно стало в душах бистрицьких водіїв, коли вони врешті прибули в рідне село з тривалого і надзвичайно важкого рейсу. Характерно, що це сталося в перший день Великодня. Їх з радістю зустріли рідні та близькі, які усі ці дні тривожно виглядали своїх синів, братів та чоловіків з далекої і небезпечної поїздки в розбурханий атомною стихією Чорнобиль. Чорнобиль, що став для наших земляків-ліквідаторів серйозним іспитом на терпіння і відповідальність за долю інших. І вони його достойно склали, внесли свій вклад у подолання наслідків аварії на ЧАЕС. За це їм шана і повага від вдячних людей. Вони заслуговують цього і від нашої влади.

Павло РАЧОК.

